

sa & actione, quam quae in iudicium deducta eiusque notioni subiecta est, cognitionem capiat ac iudicet, etiamsi secum ipse reputauerit, subesse aliam iustum causam, ex qua actor, si voluisset, actionem fundare, &, quod sibi debetur, in iudicio persequi potuisset. Enim uero aequitati naturali contrarium est, vt iudex *libelli formam*, quo factum proponitur, curiosius consecetur, eumque, si quid circa eam neglectum sit, tanquam ineptum reiiciat, vel nimia subtilitate & scrupulositate *genus actionis* inuestiget, quandoquidem qualiscunque facti narratio & petitio sufficere potest, vt actori tribuatur, quod ex iusta causa in iudicio persequitur, attamen cum de facti veritate, quam solam iudex inspicere tenetur, aliter constare nequit, quam quatenus de ea ex actis liquet, quippe quae secundum veteres, tanquam vehiculum consideranda sunt, quo iudex ad sententiam vehitur, facile est ad intelligendum, arbitrio iudicis minime omnium relinquendum esse, vt vel ipse suggerendo factum actorem adiuuet, aut contra huius intentionem eam libelli interpretationem faciat, per quam ex facto, quod ipsi contigisse videtur, actionem consequatur & reus condemnetur, etiamsi ipse actor huic facto contradixerit, & causam obligationis, cum actione ex ea oriunda, expresse in actis negauerit, cum sine dubio aequi limites migret, qui arbitrium suum ultra acta propagat, vel, contra intentionem actoris in actis manifeste declaratam, ex facto, quod hic expressis verbis negauit, aliquid supplet, quod ad *iura partium litigantium* pertinet, licet hoc ad actorem adiuvandum conducat, vt celerius, per condemnationem rei ex alia causa, id consequatur, quod per actionem
in